

Bir Bahar Akşamı

– Afet Kırat · 16 Nisan 2022

Yorgun kanatlarını kapatmıştı gece. Can veriyordu çiy damlaları yaprakların üstünde. Kuşlar yeni bestelenen şarkılarını söylemeye başlamıştı bir ağızdan. Uyanıyordu şehir derin uykusundan. Kimsesiz bebekler gibi ayak izleri doğuyordu kaldırımlarda. Kurulan tezgâhların tahta ayakları eziyordu taşları semt pazarında. Ümitleri besleyen emekçiler doldurmaya başlamıştı yavaş yavaş.

Azat edileceği saatleri bekliyordu eski tezgâhta satılmak üzere dizilen eski eşyalar. Alıcısını bekleyen antikalara inat temiz ve yeni bir örtü vardı altlarında. Cansız da olsalar yaşıyorlardı, yaşatıyorlardı acı tatlı birçok anıyı. Sadece görebilmek gerekirdi. Zaten müşterileri içinde görmesini bilenleri bekliyorlardı onlar da.

Pazar yeri yoğunlaşmaya başlamıştı artık, insanlar gelip geçiyorlardı, kimsenin dikkatini çekmiyordu eskiler. Ta ki o gelene kadar.

Yaşının çok üstünde yorgun bedeni sürünür gibi yürüyordu kaldırımda. Telaşlı insanların bakmaya bile gerek duymadığı tezgâhın önünde durmuştu o. Belki de soluk almak içindi duruşu. Derin derin nefes alıp veriyordu. Şehrin nemli ve sıcak havası değil antikaların tozlu ve ölüm kokan havasıydı içine çektikleri. Kısık gözleri kararmış kalın demir bir ütüye takıldı önce. Çocukluğundan hatırlıyordu o ütüyü. Canavar gibi ağzını açıp, korlanmış kömür doldurur annesi ve okula giderken siyah önlüğünü ütülerdi onunla. Aynısı değildi elbette ama benziyordu. Ütü mırıldanır gibiydi; “ Bir terzinin elindeydim, kim bilir kaç kızın hayalini okşadım kızgın tabanımla diyordu. Kaç duvağın kırıışığını açtım, dokun bana hissedeceksin.”

Porselen nakışlı telefon öne geçip birden; “Kaldır ahizemi nice haberler ulaştırdım insanların sevdiğilerine, doğum haberleri verdim, sevgililerin sevgi sözlerini ilettim duyacaksınız.”

Tunç semaver seslendi arkadan; “Semaya ver dedim, su verdi şehre, közlerimle kaynatıp geri verdim semaya buhar olarak. Alışveriş yaptık yıllarca, o bana ben ona. Düğünler gördüm davullu zurnalı, misafirlere ikramda buldum. Yanıma gel şen kahkahaları duyacaksınız.”

İpek ibrişimlerle işlenmiş mendiller, türkuaz vazolar, çeşmibülbüller ve diğerleri hepsi bir ağızdan haykırıyorlardı sanki. Duyamaz olmuştu kadın, ayırt edemiyordu sesleri. Arkada sessizce üst üste yığılmış kitapları gördü. Sararmıştı yaprakları, yıpranmıştı kapakları. Onların söyleyecek sözleri yoktu, ya da haykırmaya ihtiyaçları yoktu. Kapakları bir açılrsa zaten her şeyi okuyabilecekti insanlar. Tozlu raflarda kalmışlar, yorulmuşlardı.

Titreyen elini uzattı kadın aradan bir kitap çekti. Tesadüf müydü bu, yıllardır severek dinlediği bir şarkının adını taşıyordu. “Bir bahar Akşamı”. Çocukken evlerinde pilli bir radyoları vardı, babası pili çabuk bitmesin diye yasak koymuştu, açamıyordu çocuklar. Sadece sabahları türkü dinliyorlar, akşam haberleri haberlerden sonra belki biraz rahatlamak için şarkıları. O zamanların en meşhur şarkısıydı o. Nedense kadını o şarkı çok etkilemişti, belki de saygı dolu bir aşk vardı, tutku yoktu, şehvet yoktu.

1963 yılında basılmış Fuat Edip Baksı'ya aitti. Mütevazı bir kapağı vardı. Açtı biraz kırışmış, kenarları yıpranmış kapağını. Şairin imzasını taşıyan bir not vardı ilk sayfada, “Değerli öğretmen arkadaşım” diye. Demek ki bir öğretmene aitti şiirler. Sayfaları karıştırdı, bestelenmiş şiirleri, rubaileri yer almıştı kitapta. Bestelenen o şarkı sözü dışında aşına olduğu dizeler yoktu içinde. Zaten şarkıyı bilse de şairinin adını hiç duymamıştı o güne kadar. Haksızlıkta bu, şarkı kadar öne çıkmalıydı şiir de şairi de.

Elinde sayfaları çevirirken bir mektup düştü içinden. Düzgün bir el yazısıyla yazılmıştı. Bir kadına aitti. Kitabın adı gibi hürmet dolu ifadeler içeriyordu. İstanbul'dan Ayrılıp İzmir'e yerleşen sevgiliye yazılmıştı. Özlem kokuyordu cümleler buram buram. Pervasız dizelerle süslemişti mektubunu. Kim bilir kaçınıcı mektuptu ki “Neden cevap vermiyorsun?” diye soruyordu. Sonunda vuslata ermiş miydi bilinmez ama duru bir aşkın ayak izleri süslemişti sararmış kâğıdı.

Kadın tezgâhtan aldığı kitabı göğsüne bastırdı, hissedebiliyordu, duyabiliyordu, kitap kapağı açılınca haykırmıştı her şeyi. Belki kendisi de vardı içinde, özledikleri, kaybettikleri, ulaşamadığı huzuru vardı, almalıydı bunu.

Yoksul evinde birkaç öğün yiyeceği sebze yiyecekken kitaba verdi tüm parasını. Evdekiler kızacaklardı mutlaka ama o mutlu olmuştu birden, değmez miydi şimdi her şeye.

Bir bahar sabahıydı, göğsüne bastırıldığı “Bir Bahar Akşamı” adlı kitapla kaybettiğini sandığı anılarını da alıp yola koyuldu. Ağaçlardaki kuşlar şimdi daha çok cıvıldıyorlardı, yüzünü yalıyordu ılık rüzgâr ve kalabalığı hiç görmüyordu bile. Kitabı, anıları, özlemleri ile birlikte sürünürcesine yürüyordu evine doğru...